

Νομ. 22/2/04

ΣΕ ΚΟΡΗ

Στὸ δρόμο μου τὸ σκοτεινὸ χροσὴν ἀχιτίδα
 Μοῦ στέλνει πάλε ἡ ἀγγελικὴ σου νιότη.
 Χίλιες φορές τὸ θεϊκό σου φῶς κι ἂν εἶδα,
 Ἄκόμα μὲ τὴ φλόγα μὲ μεθάει τὴν πρώτη.

Ἄς ἐρθῆ κι ἄς μοῦ ξαναπῆ ἡ ἀχιτίδα ἐκείνη
 Πῶς πόθος ἢ χαρὰ καμμιὰ δὲ μοιάζει
 Σὰν τὰναγάλιασμα ποῦ αὐτὴ μᾶς κρυφοχύνει
 Μὲ μάγιο ποῦ σὲ μάτια λυγερῆς φωλιάζει.

Ζυγώνει ὁ μαῦρος χάρος ποῦ κ' ἐμᾶς κ' ἐσένα
 Ἀγάλι ἀγάλι θὰ μᾶς φάη, ἄχ, κρῖμα!
 Φέρε μου, ὦ, φέρε μιά στιγμὴ ἀπ' τὰ περασμένα!
 Ἔλα, καὶ φέξε μου νὰ κατεβῶ στὸ μνήμα!

Α. Ε.

Νομ. 29/2/04

ΣΕ ΑΛΟΝΙΣΤΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ

κοντὰ στὸ ξοχικὸ τοῦ Ψυχάρη

Ἐσένα ἀηδόνη νὰ σὲ πῶ θὰ σφάλω.
 Ἐσὺ ἴσαι δράκος ποῦ ἀπ' τὰ σπλάχνα βγαίνει
 τῆς γῆς καὶ μ' ἀγκομαχητὸ μεγάλο
 Γεννοβολάει θροφή ποῦ μᾶς παχαίνει.

Ἐσὺ, δίχως ἀνασασμὸ νὰ πάρῃς,
 ὄλο βογγᾶς κι' ἀντιλαλοῦν οἱ βράχοι
 Ἔτσι κι' ὁ μέγας δουλευτῆς Ψυχάρης
 Βαθειομουγκρίζει σὰν τὸ σπάη τὰστᾶχι.

Τὸ σπάει τὰστᾶχι μὲ φωνὴ σὰ δράκου
 Καὶ τὰ σπυριὰ μᾶς ρίχνει γιὰ θροφή μας
 Μὰ γίνεται κι' ἀηδόνη ἐκεῖνος— Ἄκου!
 Ἀγάπες τώρα χύνει στὴν ψυχὴ μας.

Ροσμαπαμόνη 1901

Α. Ε.